

Біблійні основи

Вих. 40, 34–38

Тоді хмара вкрила намет зборів, і слава Господня сповнила храмину; і не міг Мойсей увійти в намет зборів, бо на ньому покоїлася хмара, й слава Господня сповнила храмину. І як хмара піднімалася з-над храмини, сини Ізраїля рушали в дорогу в усіх своїх переходах. А як хмара не піднімалась, то й вони не рушали, аж покіль вона знову не піднімалась. Бо хмара Господня була над храминою вдень, уночі ж вогонь був над нею, перед очима всього дому Ізраїля, в усіх їхніх мандрівках.

тов. 12, 6–22

Тоді Рафаїл покликав обох набік і сказав їм: «Благословіте Бога і прославляйте його перед усіма живими за ті блага, що їх він учинив вам. Благословіте і хваліте його ім'я! Явіть Божі діла гідно всім людям, не переставайте складати йому дяку. Зберігати царську тайну – річ добра; відкривати ж та виявляти діла Божі – річ славна. Чиніть добро, і зло вас не спіткає. Молитва з постом – річ добра, однак милостиня зо справедливістю – ліпші, ніж багатство з кривдою. Ліпше творити милостиню, ніж нагромаджувати золото. Милостиня від смерти вибавляє, вона усякий гріх очищає. Ті, що дають милостиню, проживатимуть у достатку. А ті, що чинять гріх та несправедливість, є ворогами своєї душі. Я вам відкрию всю правду, не затаю від вас ніякого слова. Я вам уже виявив-сказав: Зберегти царську тайну – річ добра, а відкривати та виявляти діла Божі – річ славна. Отож, коли ти з Сарою молився, я заносив ваші молитви перед славу Господню. І як ти ховав мертвих, я чинив так само. Коли ж ти не лінувався вставати, і, кинувши свій обід, пішов мерців ховати, я був посланий до тебе, щоб випробувати тебе. А разом із тим послав мене Бог, щобвилікувати тебе й Сару, твою невістку. Я – Рафаїл, один із сімох ангелів, що завжди стоять приявні (перед Богом) й мають доступ до Господньої слави». Збентежились обидва й упали ниць на землю, настрахані. Він же сказав їм: «Не бійтеся! Мир з вами! Благословіте Бога по всі віки! Як я був з вами, не був я з своєї ласки, лише з волі Божої. Його благословіте по всі дні, йому співайте ясу. Ви бачили мене, що я їв, але це вам так здавалось. Тож благословіте тепер на землі Господа, дякуйте Богові. Оце я знову йду до того, хто мене послав. Запишіть те все, що притрапилося з вами». І він знявся. Вони ж устали, однак його вже не могли бачити. Тоді благословили вони Бога і ясою величали його та дякували йому за ті великі його діла, бож їм з'явивсь ангел Божий.

Пс. 1, 1–6

Блажен чоловік, що за порадою безбожників не ходить і на путь грішників не ступає, і на засіданні блюзнів не сідає, але в Господа законі замилювання має і над його законом день і ніч розважає. Він – мов те дерево, посаджене понад потоками водними, що плід свій дає у свою пору й що лист його не в'яне, і все, що чинить він, йому вдається. Не так безбожники. Вони – немов, ні грішники на праведників зборах. Бо про путь праведників Господь дбає, а путь безбожників пропаде.

Йоїл 3, 1–5

А після цього я виллю мій дух на всяке тіло. Ваші сини й ваші дочки будуть пророкувати, вашим старим сні будуть снитись, і ваші юнаки будуть бачити видіння. Та й на рабів та на рабинь того часу я виллю мій дух. Я знаки дам на небі й на землі: кров і вогонь, і стовпи диму. Сонце обернеться у п'ять, а місяць у кров – раніше, ніж настане день Господній, великий і страшний. І кожен, хто призве ім'я Господнє, спасеться; бо на горі Сіоні й у Єрусалимі будуть ті, що зацілюють, як то Господь сказав був; і між тими, що зостануться живими, – ті, що їх Господь покличе.

Мт. 6, 5–14

А коли молитесь, не будьте як ті лицеміри, що люблять навидності молитися по синагогах та на перехрестях, щоб показатися людям. Істинно кажу вам: Вони вже мають свою нагороду. Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі. А коли молитесь, не говоріть зайвого, як ті погани; гадають бо, що за своєю велемовністю будуть вислухані. Не будьте, отже, подібні до них, бо Отець ваш небесний знає, чого вам треба, перш ніж ви просите в нього. Тож моліться так: Отче наш, що єси на небі! Нехай святиться твоє ім'я. Хай прийде твоє царство, нехай буде воля твоя як на небі, так і на землі. Хліб наш щоденний дай нам нині. Прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим, Не введи нас у спокусу, і але визволь нас від злого. Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний простить вам.

Лк. 11, 1–4

Раз якось він молився в якомусь місці, і як закінчив, сказав до нього один з його учнів: «Господи, навчи нас молитись, як і Йоан навчав своїх учнів». А він до них промовив: «Коли ви молитесь, кажіть: Отче, нехай святиться твоє ім'я, нехай прийде твоє Царство. Дай нам кожного дня наш хліб щоденний. І прости

нам гріхи наші, бо й ми прощаємо кожному, хто нам винен; і не введи нас у спокусу».

Лк. 22, 14–20

І як прийшла година, сів він до столу й апостоли з ним. І він до них промовив: «Я сильно бажав спожити оцю пасху з вами перш, ніж мені страждати, бо кажу вам, я її більш не буду їсти, аж поки вона не звершиться в Божім Царстві». І, взявши чашу, віддав хвалу й мовив: «Візьміть її і поділіться між собою, бо, кажу вам: Віднині я не буду більше пити з плоду винограду, доки не прийде Боже Царство». І, взявши хліб, віддав хвалу, поламав, дав їм і мовив: «Це – моє тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій спомин». Так само чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша – це Новий Завіт у моїй крові, що за вас проливається».

Ио. 20, 19–23

А як звечоріло, того самого дня, першого в тижні, – а двері ж були замкнені там, де перебували учні: страхались бо юдеїв, – увіходить Ісус, став посередині та й каже їм: «Мир вам!» Це промовивши, показав їм руки й бік. І врадувались учні, побачивши Господа. І ще раз Ісус їм каже: «Мир вам!» Як мене послав Отець, так я посилаю вас». Це промовивши, дихнув на них і каже їм: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються».

Ді. 2, 1–12

А як настав день П'ятидесятниці, всі вони були вкупі на тім самім місці. Аж ось роздався знезацька з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явились їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти. А перебували в Єрусалимі між юдеями побожні люди з усіх народів, що під небом. І як зчинився той шум, зійшлась велика юрба і хвилювалася, бо кожний чув, як вони говорили його мовою. Здивовані й остовпілі, вони один до одного казали: «Хіба не галилеяни всі оці, що розмовляють? Як же воно, що кожний з нас чує нашу рідну мову: партяни, мідяни, еламїї, і мешканці Месопотамії, Юдеї і Каппадокії, Понту й Азії, Фригії і Памфілії, Єгипту й околиць Лівії, що біля Кирени, римляни, що тут перебувають, юдеї і прозеліти, крїтяни й араби – ми чуємо їх, як вони нашими мовами проголошують величні діла Божі?» Всі дивувались і, збентежені, один до одного казали: «Що б це могло бути?»

Ді. 8, 26–39

Ангел же Господній промовив до Филипа, кажучи: «Встань та піди на пів-день, на дорогу, що йде з Єрусалиму в Газу; вона безлюдна». І встав він і пішов. Аж ось, етіопський муж, скопець, вельможа Кандаки, етіопської цариці, що був над усім її скарбом та що прийшов був в Єрусалим на прощу, – він повертався, сидячи на своїй колісниці й читаючи пророка Ісаю. Сказав Дух до Филипа: «Підійди і пристань до цієї колісниці». Підбіг Филип і почув, що той читав пророка Ісаю, і сказав до нього: «Чи розумієш, що читаєш?» А він відповів: «Та як можу, коли ніхто мене не наставить?» І попросив Филипа зійти й сісти біля нього. Місце ж Писання, що той читав було це: «Його вели на заріз, мов овечку, мов те ягнятко перед тим, хто стриже його, безголосне; так він не відкриває рота свого. В його приниженні відмовили йому суд. Рід його хто може оповісти? Життя бо його від землі вирвано». Озвався скопець і мовить до Филипа: «Скажи, будь ласка, про кого це пророк говорить? Про себе самого, чи про іншого кого?» Тоді Филип відкрив уста свої, почавши від цього Писання, благовістив Ісуса йому. А коли вони їхали шляхом, прибули до води якоїсь, і скопець каже: «Он вода! Що забороняє мені охреститись?» Сказав же Филип: «Коли віриш з усього серця, – можна». Відповідаючи, сказав: «Вірю, що він є Син Божий». І повелів, щоб колісниця стала, і вони обидва – Филип та скопець – зійшли у воду і він охрестив його. А коли вони вийшли з води, Дух Господній пірвав Филипа, і скопець не бачив його більше; він їхав, радіючи, дорогою своєю.

Ді. 10, 44–48

Петро ще говорив слова ці, як Святий Дух зійшов на всіх, хто слухав промову. Всі вірні обрізані, що прибули з Петром, дивувались, що дар Святого Духа вилився і на поган; бо чули, як ті говорили мовами й величали Бога. Тоді Петро озвався: «Чи може хтось боронити води, щоб оці не хрестились, що, як і ми, одержали Святого Духа?» І повелів, щоб їх хрестили во ім'я Ісуса Христа.

1 Кор. 11, 17–29

Робивши ж вам оці зауваження, не можу я вас похвалити за те, що ваші сходи-ни виходять вам не на добро, а на зло. Найперше бо зачуваю, що коли сходитеся на збори, – роздори постають між вами; і я цьому почасти вірю, бо мусять бути у вас ересі, щоб виявилися випробувані між вами. Ваші сходи-ни не є – споживання вечері Господньої. Бо кожен поспішає їсти свою вечерю: дехто ж голоден, а дехто п'яний. Хіба не маєте домів, щоб їсти – пити? Чи може хочете зневажати Божу церкву, і засоромлювати тих, які нічого не мають? Що маю вам сказати? Чи похвалю вас? За це не похвалю. Я бо, що прийняв від Господа, те й передав вам: Господь Ісус тієї ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши подяку, розламав і сказав: «Це моє тіло, воно за вас дається. Це робіть на мій спомин».

Так само й чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша – Новий Завіт у моїй крові. Робіть це кожний раз, коли будете пити, на мій спомин». Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки він не приїде. Тому хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за тіло і кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є.

еф. 5, 19–33

Проказуйте між собою вголос псалми й гимни та духовні пісні, співайте та прославляйте у серцях ваших Господа і дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. Коріться один одному у Христовім острасі. Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова жінки, як і Христос голова Церкви, свого тіла, якого він Спаситель. А як Церква кориться Христові, так у всьому й жінки – своїм чоловікам. Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води зо словом, щоб появити собі Церкву славному, без плями чи зморшки або чогось подібного, але щоб була свята й непорочна. Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла; бо хто любить свою жінку, себе самого любить. Ніхто ж ніколи не ненавидів свого тіла, навпаки, він його годує і піклується ним, як і Христос Церквою, бо ми – члени тіла його. Тим то покине чоловік свого батька і свою матір, і пристане до своєї жінки, і вони обоє будуть одне тіло. Це велика тайна, а я говорю про Христа і Церкву. Нехай же кожний з вас зокрема любить свою жінку так, як себе самого, а жінка нехай поважає чоловіка.

як. 5, 14–16

Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи вчинив, вони йому простяться. Сповідайте, отже, один одному гріхи ваші й моліться один за одного, щоб вам видужати. Ревна молитва праведника має велику силу.